

Až si jednou (sundám klišé)

Druhá tráva

R. Křesťan / R. Křesťan

1. ^C Až mi čas řekne stůj, ^F až si jednou sundám ^C boty,
^F až mi smích ^C kolejnic řekne ^G příteli skoč.
^C Až mi zesvětští ^F dlaň jako ^C kachel z terakoty,
^F až se ^C posadím k tvým ^G dveřím, ^C prosím ^G neptej se ^C proč.

2. Až mi prach z věčných cest zhladí jizvu na mé tváři,
až budu vědět věci, které líp nevědět.
Až mi poslední verš zplaní v starém makuláři,
snad to bude pozdě, ale jistě naposled.

mezihra - dobro Ddur

3. ^D Až pak vítr a déšť ^G smyjí ^D stopy u Golgoty,
^G až se ^D dým ^A spálenišť nakonec rozplyne.
^D Až si ^G odepnu ^D pás, až si jednou sundám boty,
^G až ^D nezbude mi ^A nic, ^D možná ^A tobě ^D taky ne.